

בְּרֵאשִׁית, בְּרָא אֱלֹהִים, אֶת הַשָּׁמַיִם, וְאֶת הָאָרֶץ.
וְהָאָרֶץ, הִיְתָה תֵהוּ וְבֵהוּ, וְחֹשֶׁךְ, עַל-פְּנֵי תְהוֹם;
וְרוּחַ אֱלֹהִים, מְרַחֶפֶת עַל-פְּנֵי הַמַּיִם.

ככה התחלנו בשבוע שעבר את הקריאה מבראשית. נהוג לחשוב שבבראשית יש אידייליה, האמת היא שיש בבראשית כאוס גדול. יש את תוהו ובוהו, מישהו יודע מה זה תוהו ובוהו? יש תורה פיניקית שטוענת שתוהו ובוהו בכלל היו מאהבים, ומי יודע מה הלך שם. ומייד, ממש אחרי רגע, אנחנו פוגשים את התהום. תהום על פי חז"ל הוא בור, מדרון או חלל עמוק מאוד או שסופו לא נודע. נשמע ממש אפל ומפחיד, נכון?

ודקה לאחר מכן: ויאמר אלוהים יהי אור – ויהי אור.

לאן נעלם התהום?

טוב, הוא לא הלך רחוק, או היא (אחת המילים שאין להן מגדר – הן גם זכר וגם נקבה – התהום המציאה את non binary).

היא חוזרת עוד בהמשך פרשת בראשית, עם הנחש והפרי האסור, וחוזרת שוב – ביתר שאת – השבוע.

כך אנחנו מגיעים במהירות שיא לפרשת נח, שבה שוב יש לנו תהומות. מה קורה עם התהומות? לא נוכל לברוח מהם? האם אנחנו תמיד נידונים להגיע למקום שיהיה לנו בור או חלל עמוק שסופו לא נודע?

את התשובה נותן לנו המקרא בעצמו. בתהלים כתוב "תהום אל תהום קורא לקול צינורך".

מה קורה ששרים לתוך צינור? הקול נשבר, מתמזג לאלפי קולות קטנים. אין אפשרות לשיר לתוך צינור בלי שהקולות יישברו על הקיר ויישמעו המון גוונים של צליל. ככה גם אנו בישראל: אם לא נלמד להכיר בכל הקולות, לא נוכל לחבר את התהומות, לא נוכל לקבל אותם ולהכיל אותם. בזכות ריבוי קולות, אנחנו יודעים להכיל תהום.

סיפור המבול אכן אינו ייחודי למסורת העברית ויש גרסאות בבליות שמקורן ממסופוטמיה.

יסודות מהמיתוס הזה מופיעים בכל אחת מהמסורות השונות של העולם העתיק. אבל עם הבדל אחד. בשאר המסורות השונות הסיום מתמודד עם נפילת האדם. המסר של הסיפור הוא שעלינו לפחד מהחטא, כי אחרת הסוף שלנו יהיה רע ומר.

אך במסורת העברית הסוף הוא מלא תקווה.

נח רואה את הקשת.

זהו מעבר לאופטימיות, מעבר לאמונה ש"יהיה בסדר". זהו הביטחון העמוק והיסודי שאהבה יחלחלו לכל פינה בחיינו ושעל חורבות מה שהיה, ייבנה עולם חדש, יפה אף יותר!

אם הייתי צריכה לתת סמל לשכינה על פני האדמה הזו, זו הייתה הקשת. כדי לראות את הקשת צריך להביט למעלה, קדימה, לא אל הפלאפון ולא אל הרצפה. הקשת היא רק תעתוע של מפגש בין האור לעין, אבל כשאנחנו רואים אותה, אנחנו מתמלאים שמחה והתרגשות.

יש שאומרים, די, נו, זו רומנטיקה זולה, מה יכול להיות יותר קיטשי מקשת? אבל אנחנו זקוקים לרומנטיקה הזו, אנחנו צריכים להיות חולמים וחולמות. אנחנו חייבים להמשיך לרדוף אחר הקשת. לא על מנת לטפס עליה, לא על מנת להגיע לפסגה, לא על מנת לנצח את כל האחרים שלא מצאו את הקשת, אלא כדי שגן העדן ירד אל הארץ ויהיה שייך לכולם.

ברכה לראש חודש

עשה אותי כלי לשלוותך
במקום שבו מקננת שנאה - תן לזרוע אהבה
ובמקום שבו יש עלבון - תני סליחה
במקום שבו יש סיכסוך - תן אחדות
במקום בו טעות - תני אמת

ובמקום שבו יש ספק - תני אמונה
במקום בו יש יאוש - תן תקוה
במקום שבו צללים - אור
במקום שבו עצב - שמחה

עשה שלא אתאווה להיות מנוחם
אלא מנחם
שלא להיות מובן - אלא מבינה
להיות אהובה ואוהבת
כי כאשר נסלח ייסלח לנו

וכאשר נזכור את עצמנו, נזכה לקבל.